

Μηνιαία Έκδοση

Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος

Μοναγρούλλι - Λεμεσός

Έτος 3^ο Τεύχος Αρ.2 – Σεπτεμβρίου 2009

«Ο ΤΗΡΩΝ»

<http://o-tiron.blogspot.com/>

- «Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω εαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ» (Μάρκ. 8, 34).
- Το μεγαλείο του ανθρώπου (Γέροντας Σωφρόνιος)
- Οι δυσκολίες της πνευματικής ζωής (Αρχ. Αιμιλιανού)
- Ένας γείτονας φιλότιμος στην κατοχή.
- Πόσο μπορεί να επιδράσει η προσευχή μας, όταν αυτοί ζουν μέσα στην άγνοια

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ» (Μάρκ. 8, 34).

Με τι θαυμαστό και απλό τρόπο ο Κύριος Ἰησοῦς Χριστός μας καλεῖ κοντά του στο μικρό αυτό απόσπασμα του Ευαγγελιστοῦ Μάρκου!

Δεν μας προστάζει ο Θεός να τον ακολουθήσουμε, ἀλλὰ μας καθοδηγεῖ. Ὅποιος θέλει να Τον ακολουθήσει, τότε πρέπει πρώτα να ἀπαρνηθεῖ τον ἑαυτό του, να νικήσει το ἐγώ του και να εἶναι ἑτοιμος να θυσιάσῃ γι Αὐτόν.

Τι εἶναι το «ἐγώ» ὅμως, που οι πατέρες της Εκκλησίας μας συμβουλεύουν να το πολεμήσουμε; Το να νικήσω το «ἐγώ» μου σημαίνει να λέω ὄχι στους πειρασμούς και να ακολουθῶ το δρόμο

που μου δίδαξε ο Χριστός με τη ζωὴ του, οι Απόστολοι και οι Ἅγιοι Μάρτυρες με το παράδειγμα τους και τη θυσία τους.

Το να νικήσω το «ἐγώ» μου τελικά εἶναι το να μάθω να χαρίζω στον Κύριο μας ἀγάπη, την οποία Αὐτός μου χάρισε με την σταυρική του θυσία. Αὐτός ἔπαθε και πέθανε πάνω στο Σταυρό «δι' ἡμᾶς τους ανθρώπους και δια την ἡμετέραν σωτηρίαν» ὅπως ομολογούμε στο σύμβολο της Πίστεως μας.

Ο Σταυρός θεωρεῖται σύμβολο ἀγάπης που μας ἔδειξε το μέγεθος της ἀγάπης του Σωτήρα μας. Ἐγινε κριτήριο και μέτρο της ἀγάπης μας ο Σταυρός. Πρέπει να εἴμαστε ἑτοιμοι σαν χριστιανοί να υπομένουμε ὅλες τις θλίψεις και τις δοκιμασίες που μας βρίσκουν.

Οι Ἅγιοι Πατέρες κατόρθωσαν να ἀγαπήσουν τον Θεό, ἐξ ὅλης της ψυχῆς, ἐξ ὅλης της καρδίας, και ἐξ ὅλης της διανοίας τους και ἀφού δέχθηκαν τις Θεῖες Ἐνέργειες, στράφηκαν ὕστερα σε μας τους ασθενεῖς και ἀδυνάτους, μεταδίδοντας ὅλη την συμπάθεια και ἀγάπη πού τους ἔδωσε ο Θεός, θεραπεύοντας μας με τις θεῖες συμβουλές τους.

Ο Θεός μας ἀγαπά. Δεν μας ἀπορρίπτει. Και θέλει τη σωτηρία μας.

Καμιά φορά φέρνει στο δρόμο και στη ζωὴ μας τέτοια γεγονότα με σκοπό να μας συνφέρει. Να μας δείξει πόσο μικροί και ἀδύναμοι εἴμαστε. Για ὅποιον ἀκολουθεῖ την Ἱερὰ Οδὸ του Ευαγγελίου, ὁ Ὑψιστος Πατέρας μας δεν του υπόσχεται πλοῦτη και δόξα για να τον καλοπιάσει, ἀλλὰ του μιλά για Σταυρό. Ἐνα Σταυρό που οδηγεῖ στην Ουράνιο Βασιλεία. Και ποῖοι εἶναι αυτοί που πηγαίνουν κοντά Του; Αὐτοί που πραγματικά θέλουν να σωθῶν, αὐτοί που πραγματικά πιστεύουν και εἶναι ἑτοιμοι να θυσιάσουν για Αὐτόν.

Το «**ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ**» σημαίνει, ὅτι πρέπει να σηκώσει ο καθένας το σταυρό του.

Σταυρός ἐδῶ, και γενικά στην Ἀγία Γραφή, εἶναι κάτι που μας ενοχλεῖ, κάτι που μας στενοχωρεῖ, κάτι που μας βασανίζει, κάτι που μας κάνει να πονούμε, ν' ἀναστενάζουμε, κάτι που φαίνεται να οδηγεῖ σε ἀδιέξοδο, που μας κάνει να κλαίμε· κάτι που πολλές φορές νιώθουμε ἀσήκωτο και ἀνίκητο. Στη ζωὴ κάθε ἀνθρώπου, οἰουδήποτε χρώματος και καταστάσεως, ἔρχονται στιγμές φοβερές και τραγικές, θύελλες, τυφώνες, τρικυμίες παθῶν,

θλίψεων και δοκιμασιών, και τότε με γνήσια ταπείνωση προσευχόμαστε προς τον ουράνιο Πατέρα και λέμε: «Θεέ μου βοήθα με».

Ο Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης (1912-1998) έλεγε: «Ο Σταυρός δεν λείπει. Γιατί; Γιατί εφόσον και ο αρχηγός μας ανέβηκε στον Σταυρό, κι εμείς θ' ανέβουμε. Αλλά απ' τη μια πλευρά είναι γλυκός και ελαφρός, απ' την άλλη είναι πικρός και βαρύς. Κατά την προαίρεση μας. Αν πάρεις με αγάπη τον Σταυρό του Χριστού, είναι πολύ ελαφρός, είναι σφουγγάρι, φελλός. Αν το πάρεις, απ' την άλλη πλευρά, τότες είναι βαρύς και ασήκωτος»

«.. Ο Σταυρός είναι η βάση της σωτηρίας μας, ο Σταυρός είναι η προϋπόθεση των μυρίων αγαθών

»

(θείος Χρυσόστομος). Άλλοι πέφτουν στην παγίδα του «Γιατί σε μένα;» προσπαθώντας και θέλοντας να απόφυγαν το Σταυρό και να ζήσουν μια ζωή θρησκευτικής καλοπεράσεως. Ο χριστιανός δεν θα μπορέσει ποτέ να φθάσει στη θέωση και στην πραγματική αγάπη προς το Θεό αν δεν περάσει από πολλές και βαρείες θλίψεις. Ο καθένας θα σηκώνει το δικό του Σταυρό. Χρυσό σταυρό εύκολα κρεμάμε στο στήθος μας, το ματωμένο Σταυρό των καθηκόντων μας δύσκολα τον σηκώνουμε στον ώμο μας. Η χάρη έρχεται μόνο στη ψυχή που πόνεσε μέχρι τέλους.

Από όλα όσα αναφέρουμε πιο πάνω γίνεται κατανοητό ότι, για να είναι έτοιμος κάποιος να υποστεί τις θλίψεις και τις δοκιμασίες στο όνομα του Χριστού, θα πρέπει πρώτα να Τον γνωρίσει, να Τον αγαπήσει και να Τον ερωτευτεί με όλη του την καρδιά. Όταν αγαπάς κάποιον, προσπαθείς και αγωνίζεσαι οι επιθυμίες του να γίνονται επιθυμίες σου, τον σκέφτεσαι σε καθημερινή βάση και αγωνίζεσαι να το κάνεις ευτυχισμένο, είσαι έτοιμος να θυσιάσεις για αυτόν χωρίς ανταλλάγματα. Ας προσπαθήσουμε λοιπόν να αγαπήσουμε, να ερωτευτούμε τον Χριστό και τότε να αντλήσουμε χάρη από Αυτόν, δυναμωμένοι πια και ανανεωμένοι, να νικήσουμε τα εμπόδια που στήνει ο πονηρός και να βαδίσουμε την ουρανοδρόμο ατραπό με οδηγό τη χαρά και τη λαχτάρα να συναντήσουμε τον αναστάντα Κύριό μας Ιησού Χριστό την αγία και λαμπροφόρο η ημέρα της εγέρσεώς Του. Αμήν

π. Γεώργιος Κόρτσας

Βιβλιογραφία:

1. Ο Ιησούς ως έρωτας και εραστής (Αρχ. Νεκτάριος Μουλατσιώτης)
2. Αγώνας Θεογνωσίας (Αρχ. Σαφρόνιος – Εσσεξ)
3. Ο Χριστός χθες και σήμερα (Αρχ. Δανιήλ Γ. Αεράκη)
4. Όσοι Πιστοί (Μητρ. Ναυπάκτου Ιεροθέου)
5. Να σηκώσουμε τον Σταυρό μας (π. Αυγουστίνου Καντιώτη)

Εκείνος που αδικείται από τους
ανθρώπους γλυτώνει αμαρτίες και
βρίσκει βοήθεια ανάλογη με την
θλίψη
Άγιος Μάρκος ο ασκητής

Το μεγαλείο του ανθρώπου (Γέροντας Σωφρόνιος)

...Παρατήρησα κάποιο παράδοξο: Οι άνθρωποι φοβούνται να ατενίσουν ανοικτά το μεγαλείο του ανθρώπου. Να δει κάποιος το σχέδιο του Θεού για μας τους ανθρώπους φαίνεται “υπέρμετρη υπερηφάνεια”. Να γνωρίσουμε για τον εαυτό μας ότι στην Ιδέα του Πατρός έχουμε συλληφθεί προ καταβολής κόσμου ως πλήρωμα τελειότητας, μου φαίνεται ως κάτι εντελώς απαραίτητο, για να μπορέσουμε να ζήσουμε και να ενεργήσουμε με τον οφειλόμενο τρόπο. Υποθέτω ότι το να μειώνουμε την προαιώνια σκέψη του Δημιουργού για τον άνθρωπο δεν είναι μόνο λάθος, αλλά πραγματικά μεγάλη αμαρτία.

Επειδή οι άνθρωποι δεν βλέπουν ούτε στον ίδιο τον εαυτό τους ούτε στον αδελφό τους την αυθεντική και αιώνια αξία τους, γίνονται τόσο θηριωδώς κακοί στις αμοιβαίες σχέσεις τους, και τόσο εύκολα σκοτώνουν ο ένας τον άλλον. Για πολλά χρόνια έχω στην ψυχή μου τον διχασμό: Από τη μια πλευρά είμαι γεμάτος από ενθουσιασμό και αγαθή έκπληξη μπροστά στον άνθρωπο, ενώ από την άλλη γεμίζω θλίψη και πικρή “έκπληξη” για την αγριότητα και σκληρότητα των ανθρώπων. Και όταν προσεύχομαι για τον κόσμο, τότε πάσχω στην προσευχή, προπαντός από την επίγνωση ότι οι άνθρωποι δεν θέλουν την αγάπη του Θεού, αλλά την απορρίπτουν με ισχυρογνωμοσύνη και προτιμούν το σκότος αντί του φωτός...

Αρχιμ. Σωφρονίου, *Γράμματα στη Ρωσία*, έκδ. Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας

Περί Πειρασμών:

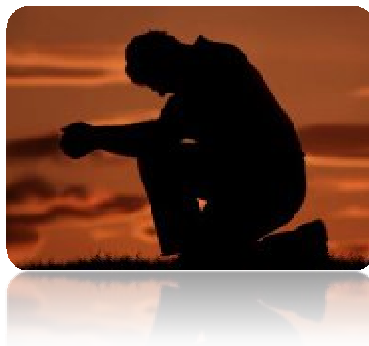
"όταν σου έρθει πειρασμός, θλίψη και συμφορά, μη ζητάς γιατί και μέσω τίνος ήλθε. Ζήτησε μόνο να τον υποφέρεις μ' ευχαρίστηση χωρίς λύπη ή μνησικακία. Γιατί αν δεν αποτύγχανε ο Πέτρος στο νυχτερινό ψάρεμα, δεν θα πετύχαινε στο ψάρεμα της ημέρας, κι αν δεν πάθαινε τύφλωση ο Παύλος, δεν θα ανέβλεπε στο νου. Ο Θεός πείραζε τον Αβραάμ, γιατί ήθελε να του δώσει αφορμή για την τέλεια πίστη. Γι' αυτό και κάθε θλίψη μοιάζει με πανηγύρι. Εκείνος που ξέρει να εμπορεύεται θα κερδίσει. Εκείνος που δεν ξέρει, ζημιώνεται"

Οι δυσκολίες της πνευματικής ζωής

Όταν αρχίζαμε την χριστιανική μας ζωή, ήμασταν γεμάτοι από ενθουσιασμό. **Αλλοίμονο, εάν δεν είχαμε ενθουσιασμό**· θα μοιάζαμε με μια μηχανή ξεθυμασμένη, με ένα ρολόγι ξεκουρδισμένο και δεν θα βγαίναμε πουθενά. Είχαμε λοιπόν τον ενθουσιασμό μας, μας βοηθούσαν και η χάρις του Θεού, ο πνευματικός μας, τα χριστιανικά βιβλία, και έτσι προχωρούσαμε. **Σιγά σιγά άρχισαν οι δυσκολίες**, οι αποτυχίες, οι υποχωρήσεις, οι αμαρτίες, οι πειρασμοί, σκέψεις να σταματήσωμε ή να γυρίσουμε πίσω. Τότε η ζωή μας από τραγούδι, από χαμόγελο γίνεται σταυρός. Όταν, αγαπητέ μου, η χριστιανική σου ζωή αρχίζει να γίνεται δύσκολη και να σου φαίνεται ασήκωτος σταυρός, **εκεί στάσου ακλόνητος, γίνε μάρτυρας**. Πες στον εαυτό σου «**στώμεν καλώς**»· στάσου ακλόνητος. Πες, όπως ο προφήτης, «ιδού εγώ, Κύριε, στέκομαι εδώ να εκτελέσω το θέλημά σου»· ή όπως η Παναγία, «ιδού η δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου». **Εάν επιμένεις, μετά από την καταιγίδα θα έρθει η γαλήνη**, θα ξαναγίνει γιορτινή η ζωή σου. Θα έχεις τώρα επιπλέον και την **πείρα του πνευματικού αγώνος**, θα έχεις εμπειρία. Μετά από την δοκιμασία αυτή, μετά από το σήκωμα του σταυρού σου, θα ανάψουν πια μέσα σου **οι φλόγες του θείου έρωτος**· θα αποκτήσεις την ωραιότερη, την δυνατότερη, την αγνότερη, την αγγελικότερη αγάπη, την αγάπη του Θεού.

Αρχ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου, «Λόγος περί της πνευματικής ζωής», εκδ.
Ίνδικτος

Ένας γείτονας φιλότιμος στην κατοχή.

Στα χρόνια της κατοχής 1941-42, πέρασαν τρεις-τέσσερις πεινασμένοι συνάνθρωποι μας, σχεδόν γυμνοί, από την γειτονιά μας, ζητώντας βοήθεια. Οι περισσότεροι εκείνη την εποχή δεν είχαν ούτε το ψωμί της ημέρας και έτσι οι άνθρωποι πέθαιναν της πείνας, ακόμα και στους δρόμους. Μικροί μεγάλοι, όταν πεινούσαν, ανακάτευαν τα σκουπίδια και ό,τι έβρισκαν, το έτρωγαν.

Ένας γείτονας φιλότιμος και ελεήμων, όταν τους είδε σ' αυτήν την κατάσταση, τους λυπήθηκε και πήρε ό,τι είχε μέσα το κρεμαστό "φανάρι" με τη σίτα και τους τα έδωσε. Άκουσε όμως από τη γυναίκα του γκρίνιες, φωνές,...μάλλον δικαιολογημένες. Και Τι θα φάμε εμείς; Το βράδυ τα παιδιά θα μείνουν νηστικά, το άδειασες όλο... --Γυναίκα, λέει, εμείς δεν έχουμε, αλλά έχει ο Θεός.

-Ο Θεός έχει, αλλά εμείς δεν έχουμε, απάντησε εκείνη.

Οι πεινασμένοι έφυγαν ευχαριστημένοι, και το ανδρόγυνο κάθισε μαζί με τους γείτονες και κουβεντιάζανε αν πρέπει να δίνουνε σ' αυτή τη δύσκολη εποχή ελεημοσύνη ή όχι. Αφού κουβέντιασαν αρκετά με τους γείτονες νύχτωσε και μπήκαν μέσα στα σπίτια τους, γιατί απαγορευόταν ή κυκλοφορία από τους Βουλγάρους.

- Και τώρα Τι θα φάμε εμείς; Τι θα φανέ τα πέντε παιδιά μας;

- Ε, κάτι θα έχει βάλει ο Θεός στο "φανάρι," είπε ο σύζυγος.

Ανάψανε την λαμπίτσα και μόλις έφεξε λίγο, είδαν το "φανάρι" γεμάτο τρόφιμα! και απ' αυτά πού δεν υπήρχαν, όπως τυρί! Αυτό συνέβη στον πολύ ελεήμονα γείτονα μας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΠΑΤΗΡ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ. ΓΝΩΣΙΣ ΚΑΙ
ΒΙΩΜΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

Πόσο μπορεί να επιδράσει η προσευχή μας, όταν αυτοί ζουν μέσα στην άγνοια

π. Χρ.: Μου δημιουργείται μια απορία τώρα, ποια είναι αυτή: Κάνουμε προσευχή, ή μνημονεύουμε των ονομάτων των ανθρώπων που ζουν μέσα στην πνευματική αδιαφορία. Πόσο μπορεί να επιδράσει η προσευχή μας, όταν αυτοί ζουν μέσα στην άγνοια, μέσα στην κοσμικότητα και μέσα στην αμαρτία;

π. Στ.: Να σας πω. Θα σας φέρω ένα παράδειγμα, για να δείτε ότι ο Θεός δέχεται την προσευχή μας, και ρίχνει φωτισμό στη συγκεκριμένη ψυχή ή ψυχές, οι οποίες βρίσκονται στην αδιαφορία, στην άγνοια, στην επιμελημένη αδιαφορία. Και εις την ηθελημένη άγνοια. Λοιπόν, αν κάνουμε προσευχή, δέχονται φωτισμόν από τον Θεόν; Βεβαίως δέχονται. Ε, ας πούμε ότι βρισκόμαστε σε ένα σταυροδρόμι, και ξαφνικά μπροστά μας είναι δύο μονοπάτια τα οποία έχουν ένα φωτισμό θα λέγαμε ημίφωτο, πώς να το χαρακτηρίσω διαφορετικά. Και λέμε, θέλω τώρα να πάω στην Πάτρα, αλλά ποιο απ' τα δυο μονοπάτια να ακολουθήσω, και ποιο είναι και πιο σύντομο. Και σκέπτομαι εκείνη τη στιγμή. Και ξαφνικά, φωτίζεται αριστερά μου ας πούμε ή δεξιά μου, ένας άλλος διάδρομος, ένα άλλο μονοπάτι, αλλά με **έντονο φως**. Αυτός είναι ο φωτισμός που δέχεται για να ακολουθήσει το καλό. Αλλά εκείνη τη στιγμή, ο άνθρωπος κρίνεται απόμόνος του, διότι είναι **ελεύθερος** να κάνει την επιλογή, ανάμεσα στο φως και στο ημίφως ή στο σκοτάδι. **Και διαλέγει**. Ο φωτισμός και το έλεος του Θεού, θα σκεπάσει κάθε άνθρωπο διότι βρέχει επί δικαίους και αδίκους. Και ανατέλλει τον ήλιο - δεν το λέει; - και για τους καλούς, και για τους κακούς. Άλλοι έχουν ευεργεσία από τον ήλιο, και άλλοι εκμεταλλεύονται τον ήλιο για να κάνουν το κακό.

π. Χρ.: Σας έκανα γέροντα αυτό το ερώτημα, διότι πάρα πολλοί λένε, «δεν προσεύχομαι άλλο, δεν αλλάζει». Πολλές γυναίκες που σηκώνουν σταυρό από δύστροπους συζύγους λένε: «Άντε παππούλη, δεν μπορώ άλλο, τόσα χρόνια προσεύχομαι, και δεν άλλαξε, παραμένει ο ίδιος, θα τον εγκαταλείψω, δεν προσεύχομαι άλλο γι αυτόν».

π. Στ.: Θα ήθελε να την εγκαταλείψει ο Θεός;

π. Χρ.: Όχι.

π. Στ.: Ε, πώς θα εγκαταλείψει αυτή τον άνθρωπό της; Το παιδί της, τον αδελφό της, τον γείτονα το κακό, τον δύστροπο σύζυγο και ούτω καθεξής. **Να μάθει να προσεύχεται γι' αυτόν, μέχρι την τελευταία δική της πνοή, ή μέχρι την τελευταία πνοή του άλλου. Κανένας μας δεν ξέρει τι θα ξημερώσει η αυριανή ημέρα.** Και τι θα φέρει ο Θεός ως αποτέλεσμα, για να σωθεί αυτός ο άνθρωπος, για τον οποίο κάνομε προσευχή. Και για τον οποίο έχομε απελπιστεί.

π. Χρ.: Η εκκλησία μας γέροντα, μας παρουσιάζει μέσα από το αγιολόγιό της, αγίους που ζούσαν μέσα στην άγνοια, μέσα στην περιφρόνηση της πίστεως, μέσα στην αμαρτία. Και όπως είπατε ήρθε η χάρις του Θεού και τους ανέδειξε, φώτα και Αγίους πράγματι.

Απόσπασμα από την συνέντευξη που έδωσε ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Στέφανος Αναγνωστόπουλος εις τον π. Χρύσανθο Στελλάτο στις 10/7/2007, τα πλαίσια της εκπομπής «Λυχνοστάτης», του εκκλησιαστικού τηλεοπτικού σταθμού «ΛΥΧΝΟΣ» της Ιεράς Μητροπόλεως Πατρών (Πηγή: <http://www.oodegr.com/>)

Μηνιαία Έκδοση Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος

Έτος 3ον - Τεύχος 2^{ον} Σεπτέμβριος 2009 «Ο ΤΗΡΩΝ»

Ιδιοκτήτης: Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος

(Μοναγρούλλι –Λεμεσός) Τήλ./Φάξ: 25632879.

Εφημέριος: Πρεσβ. Γεώργιος Κόρτας, Τήλ.: 99134050.

Επίτροποι: Κώστας Χρυσοστόμου, Κυριάκος Μιχαήλ, Νίκος Γιάγκου, Σάββας Κακουλλής, Νίκος Σιαρρής, Δημήτριος Νετιάτης.

Παραεκκλήσια: (α) Αγίων Αναργύρων (β) Αγίας Παρασκευής

Υλικό Περιοδικού: Στα κείμενα διατηρείται η ορθογραφία των συγγραφέων . Πολλά από αυτά έχουν παρθεί από το διαδίκτυο και από την ιστοσελίδα

<http://www.oodegr.com/> αλλά και από την επίσημη

ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Λεμεσού www.imlemesou.org

Ιδιαίτερες ευχαριστίες ανήκουν στο τυπογραφείο **Χριστάκη Χαραλάμπους**, τό οποίο ανέλαβε τά έξοδα του μηνιαίου περιοδικού

Ιστοσελίδα Ι.Ν.Αγ. Θεοδώρου Τήρωνος: <http://o-tiron.blogspot.com/>